



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν καὶ δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
ἐστὶν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνιὰκόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μὲνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—ὁ ἕκαστος φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Μάρτη τριανταμία,
καθ' ὅλα νηνεμία.

Ὅγδοῇντα πέντε καὶ ἐνιὰκόσ' ἀμόμη,
κατευδῶ, Βίκτωρ, χαῖρε, φίλη Ρώμη.

Μοῦσα λυπημένη ξαναψάλλει
τὴν μνήμη τοῦ Τρικούπη τὴν μεγάλη.

Ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια
μὲ τόση καταφρόνια
ἐστὶ μάνα τὴ φτωχή,
τόσο καὶ μεγαλόνει
καὶ ἡ μνήμη του ριζώνει
ἐστοῦ γένους τὴν ψυχή.

Ὅσο περνοῦν οἱ χρόνοι
χωρὶς νὰ ξημερώνη
μὲ λίγη ξαστεριά,
τόσο μ' ἀρρώστου χρῶμα
ἐστοῦ τάφου του τὸ χῶμα
ζητοῦν παρηγοριά.

Ὅσο φαρμακεροὶ
διαβαίνουν οἱ καιροί,
τόσ' ὁ χαμός του θλίβει,
τόσο τὸ δάκρυ χύνεται,
καὶ ὁ τάφος ποῦ τὸν κρύβει
τάφος ἐλπίδων γίνεται.

Τὸν κύριον Τιτόνι τὸν Θωμᾶ
καὶ ὁ Φαδουλῆς μὲ γεῦμα τὸν τιμᾶ.

Φ.—

Κύρ Τιτόνι, καλοσπέρα,
μπὲν βενούτο, μπονασέρα.

Τὶ χαρά μου, τί τιμὴ,
ποῦ τοσοῦτον μὲ τιμᾶτε,
καὶ ἦλθατε καὶ ἐδῶ νὰ φατε
τοῦ σπητιοῦ μου τὸ ψωμί.

Εἶπα τσαὶ κατ' ἀρχάς, διπλωματικὸ ξεφτέρι,
νὰ σᾶς δώσω τραντακτὸ σὰν τὸν κύριον Σερπιέρη,
πλὴν ἡ σκέψις ἡ δευτέρα
εἶναι πάντα σοφωτέρα,
καὶ ἀπεφάσισα τὸ τσαὶ σὰν γενναῖος πατριώτης
γεῦμα νὰ τὸ κάνω πρώτης.

Καλῶς ἦλθε, κύρ Τιτόνι,
καὶ ἐστὶ πλούσιο σαλόνι
τοῦ κυρίου Φαδουλῆ.

Ποῦ ἐστὶν Πρέσβυ τὸν Μπολλάτη
καὶ σὲ κάθε διπλωμάτη
διπλωματικῶς μιλεῖ.

Βγάξ' ὡς κάτω τὸ καπέλο,
ἐμπροστὰ ἐστὶν Μιραμπέλο,
χαῖρετὼ τὸν Φαραβέλι,
καὶ τὸν Ναύαρχο Μαρσέλι,
χαῖρετὼ καὶ τὸν Μπροζάτη,
χαῖρετὼ καὶ τὸν Τοτσόνη,
καὶ τὸν κάθε Στρατηλάτη
καὶ τὸ κάθε μπαρμπάσσον.

Χαῖρε, πόλις Ἀθηνῶν,
πανηγύρεις, Βάκχοι, κῶμοι,
χαῖρε, θεῖε Παρθενῶν,
Καπιτώλιον καὶ Ρώμη.



Ζήτ' ὁ Ρώμος κι' ὁ Ρωμύλος,
μὰ καὶ κάθε μας στομύλος,
Δημοσθένης καὶ Κικέρων,
ποῦ δὲν παύει κατ' αὐτάς
μεγαλύνων καὶ γεραίρων
τὰς πανδήμους τελετάς.

Τρῶτε πίνετε, παιδιὰ,
θάλασσα τὸ πᾶν νὰ γίνη
κι' ἀλησμόνητη νὰ μείνῃ
τέτοια κλασικὴ βραδεῖα.

Ξέρετε πῶς στήν Ἑλλάδα,
τῶν θριάμβων τὴν κοιλάδα,
βασιλεῦ' ἡ ζωρότης,
προσφιλεῖς μας Ἰταλοί,
κι' ἡ μεγάλη σοδαρότης
δὲν ἀρέσει καὶ πολὺ.

Δὲν μ'ποροῦμε γιὰ καιρὸ
νὰ κρατοῦμε σοδαρό,
κι' ὅταν εἴμαστε χορτάτοι κι' ὅταν ἔχωμε νηστεία
μᾶς ἀρέσουνε τὰς τεῖα.

Εἰς τὸ κράτος τὸ κλεινὸν τῆς μεγάλης παπαρδέλας
μοναχὸς παρληρεῖς,
καὶ νὰ νοιώσῃς δὲν μ'πορεῖς
ποῖος περνᾷ γιὰ σοδαρός, ποῖος περνᾷ γιὰ Πουλτσινέλας.

Δάφνης δρέψετε κλαδιά,
τρῶτε πίνετε, παιδιὰ,
κι' ἐθνικὰ φαγιά νὰ τρῶμε σὲ καλύβαις καὶ σαλόνια,
φέрте μας σφακτὰ τῆς σούδας, κοκορέτσια, μακαρόνια.

Τί μεγάλο πανηγύρι!..
τόκα μία τὸ ποτήρι.
Σεῖς Ρωμαῖοι σηκωθῆτε
μὲ Ρωμηοὺς νὰ φιληθῆτε.

Λύσετε τὸν γλωσσοδέτη,
φέрте ναργιλὲ μαρκουτσι,
πέστε στίχους τοῦ Καρντούτση,
πέστε στίχους τοῦ Στεκέτη.

Φέρετε γιὰ τὸν Τιτόνι, ποῦ πολὺ μᾶς ἐκτιμᾷ,
μακαρόνια παρμεζάνα, μακαρόνια κυμαῖ.

Μᾶρς, ἐμπρός ἡ μπαγιονέταις,
μπάμ ἐδῶ, καὶ μπούμ ἐκεῖ,
καὶ τοῦ Τόστη καντσονέταις
νὰ μᾶς παίζῃ ἡ μουσική.

Φάτε με μαντολίνα
τελετάς γρηῃς κουφάλας...
πίνετε, παιδιὰ, ρετσίνα,
πιήτε καὶ κρασί Μαρσάλας.

Ὁ μυθώδης Γαριβάλδης μὲ τὰ κλέη τὰ μεγάλα
νικητῆς εἰσῆλθε γίγας πρῶτα πρῶτα στήν Μαρσάλα
εἰς τὰ χίλια κι' ὀκτακόσια
καί... δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα.

Τ' ἰνέτο ἀ κάζα μία, Τιτόνι μαντεζέμο
ἰ μπεῖ μακκερόνι, λά σπλεντίτα πολέντα,

ἐ πόι πὲρ λά Γκρέτσια, λ' Ἰτάλια παρλερέμο,
τοῦτέστι μόλις φάμε θ' ἀρχίσωμε κουβέντα
γιὰ τὴν κλεινὴν Ἑλλάδα, τὴν ἐνδοξὴν Ἰταλία,
πὲρ λά γκλοριόζα Στόρτζια, λ' ἀντίκο γκράν σπλεντίτα,
ἡγουν τῆς ἱστορίας, τὰρχαῖα μεγαλεῖα,
ποῦ τοῦτα μᾶς πλουτίζουν στήν ψώρα μας, Σινιόρε.

Προχωρεῖ τῆς Νίκης ἄρμα,
τόκα πάλι τὸ ποτήρι,
νὰ τυρὶ κι' ἀπὸ τὴν Πάρμα,
φάτε καὶ τουλουμοτύρι,
ποῦνε τοῦ στομάχου χάρμα.

Ὁ Βίκτωρ ἔχων ὁδηγὸν
ἐμὲ τὴν Βεατρίκη
ἐθαύμασε κι' αὐτὸς σιγῶν
τὴν Ἀπτερον τὴν Νίκη,
ὁποῦ πετᾷ καὶ σὲ λαοὺς καὶ θρόνους ἐμπνευσμένους,
καὶ δείχνει τὴν νικητὰς κι' ἐμᾶς τοὺς νικημένους.

Εἶδε καὶ τὴν Ἀκρόπολι, κοινῶς καλεῖται Κάστρο,
μὰ καὶ τὸν Παρθενῶνα,
ποῦ λάμπει στὸν αἰῶνα,
καὶ στέλλει καθὼς ἄστρο
σβυσμένο πρὸ πολλοῦ
φῶς ἄπλετον καλοῦ.

Τὸν Παρθενῶνα σοδαρὸς
ἐθαύμαζε κι' εἰσὶγα,
κι' εἶπα πρὸς τοῦτον ἱλαρὸς :
μὴν τὸν θαυμάζης, Ρήγα.

Ἐπὶ τρέψε παρακαλῶ νὰ μὴ γονυπετήσω,
κι' ὁ Παρθενῶν ὁ λατρευτὸς
ἤθελα νάτανε κι' αὐτὸς
οἰκόπεδο δημόσιο νὰ τὸν καταπατήσω.

Μήτε τὴν Νίκη νὰ κυτᾷς
ἐκείνην τῶν προγόνων,
ἀλλὰ τοὺς νέους νικητὰς
νὰ βλέπῃς τῶν συγχρόνων.

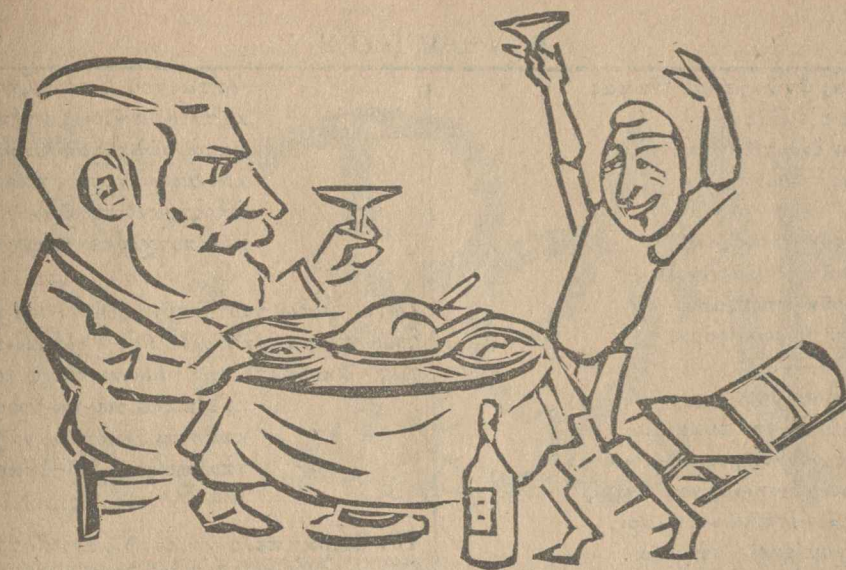
Ἀλλοιῶς νικοῦσαν ἄλλοτε, τώρα νικοῦν ἄλλοιῶτα,
κι' ἀπὸ τὰ κλέη τὰ παλὰ
σκύψε λιγάνι, Βασιληᾶ,
νὰ δῆς καὶ τ' Ἀναφιώτικα.

Ὅμως τί κρίμα!... σύννεφα σκεπάζανε τὸν ἥλιο,
τὴν δόξα μας τὴν πρώτην,
καὶ γιὰ τὰρχαῖα μίλησε μὲ τὸν ἀρχαῖο Φίλιο
καὶ μὲ τὸν Κουρουγιώτη.

Κι' ἀφοῦ θαύμασ' ἐκεῖ πέρα τῆς πανάρχαιας κοτρώναις
τράβηξε γιὰ τὸ Θησεῖο, τῆς τριάντα δρὸ κολώναις.
Δὲν φκινόταν ἥλιος διόλου κι' ἦτανε παντοῦ σκιά
κι' εἶδε τὸν Σωτηριάδη τὸν γνωστὸ καὶ τὸν Σκιᾶ.

Καί' στὸ Μουσεῖον ἔπνευσε τὸ Νομισματικὸν
τὸ καὶ μοναδικόν,
γιατὶ καί' στὰ νομίσματα τέτοια Μεγαλειότης
εἶναι Σβορώνος πρώτης.

Ὁ δὲ Σβορώνος ἔτρεξε καὶ τοῦπε : μπενδενοῦτο,
κι' ἐθαύμασε τὰ μάτια του μὲ τὸν παλὸν τὸν πλοῦτο,



καὶ ἀπὸ αὐτοῦ μοναχὸς ἔλεγε : σὲ καλὸ μου,
τὸν Πέ τὸν Ἰταλὸ βρόχια τὸν δασκαλὸ μου.

Ὁ Βασιλεὺς μας Βασιληᾶς ἔλεγε στὸν Σβορώνο :
ἐμὲ κανένα νόμισμα γιὰ σουβενίρ καὶ μόνο.
ἐμὲ μὲ τέτοια δώρεα στὸν φίλο μας νὰ γίνη,
ἐμὲ σὲ φίλῳ γιὰ γυροῦ, ποῦ πέρνει καὶ δὲν δίνει.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰταλῶν μὲ γνώσεις μᾶς ἐφώτισε
καὶ τὸν Σβορώνο ῥώτησε :
ἐμὲ πῶς δὲν κάνετε καὶ σεῖς Ἀκαδημία ;
κι' ἐγὼ παντοῦ κι' ἐκεῖ παρὼν
εἶπα μὲ τόνον σοδαρόν :
ἐμὲ πῶς στὸ Ζάππειο συνεδριάζει μία.

Ὁ Βασιλεὺς φώναζε φωνή : γειά σας, Ἑλλήνων παῖδες,
ἐμὲ δίνετε λεφτὰ γιὰ τῆς παλῆας μονέδας,
ἐμὲ γιὰ τῆς φκίνεται πῶς ἔχει γράψ' ἡ μοῖρα
ἐμὲ καὶ νὰ γενῇ τὸ μάτι σας μπακίρια.

Ὁ Βασιλεὺς τὸν παντογνώστη
ἐμὲ τῶν Ἀνακτόρων τὸν ἐξώστη,
ἐμὲ τὸν κόσμος ἔτρεξε δρομαῖος
ἐμὲ γιὰ τὴν ἐδάκρυσαν πολλοί,
ἐμὲ τὸν καὶ τοῦτος ὁ Ρωμαῖος
ἐμὲ τὸν καὶ νὰ μιλῇ,
ἐμὲ τὸν Ρωμηοὺς πῶς σὲν παιδιὰ του
ἐμὲ καὶ τοὺς ἔχει στὴν καρδιά του.

Ὁ Βασιλεὺς, τὴν Καίσαρ προσφιλῆς!...
ἐμὲ στὸ Παλατιοῦ τὴν πανδαισία
ἐμὲ πρὸς τὸν Λεβίδην τῆς Βουλῆς
ἐμὲ καὶ ἐμὲ δὲν εἶναι Γερουσία.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰταλῶν τὸν Κορωνάτο
ἐμὲ τὸν καὶ τὰ παρακάτω :
ἐμὲ κανεὶς νὰ βγάλῃ τὸ καρβέλι
ἐμὲ καὶ νὰναι καφφενέδες, τζόγια μία,
ἐμὲ γιὰ Γερουσίαις μὴ σὲ μέλη,
ἐμὲ καὶ νὰναι καφφενέδες κι' ἀπὸ μία.

Καὶ γιὰ τῆς Βουλῆς τῆς στρουγγαῖς μόλις ἔφαγε τὴν σουπα
ῥώτησε τὸν Κυριακούλη, κι' ἐμπνευσμένος ἐγὼ τοῦπα :
Κόντες, Ράλλης, Κυριακούλης κι' ἡ πεντάς τῶν Ἰαπώνων,
κι' αὐτὸς μοῦπε : τόσαις μόνον ;
κι' ἐγὼ τοῦπα : φθάνει νάναι μὲς στὸν μελισσῶνα μέλι
καὶ γιὰ στρουγγαῖς μὴ σὲ μέλη.

Ἐνθουσιάζεσθα κι' ἐγὼ στῶν ποτηριῶν τὸν κρότο,
κι' εἶδα στὰς ὄψεις τὰς γνωστὰς
τοὺς δρὸ τῆς Κρήτης Ἀρμυστάς,
κι' ἄλλο σὲν τὸν δεύτερο κυττάζω καὶ τὸν πρῶτο.

Κι' εἶπα στὸ Πριγκηπόπουλο μὲ μάτια βουρκομένα :
πῶς ἔτσι λίγνες καὶ σὺ κι' ἐγὼ σὲν κι' ἐμένα ;
πῶς δὲν μιλῆς ; πῶς ἔχασες τὴν πρώτη σου λαλιά ;
μὴ θλίβεσαι, φιλότιμο παιδί τοῦ Βασιληᾶ,
καὶ σὲν χαθοῦν τὰ σύννεφα καὶ σὲν λυθοῦν τὰ σκότη
ἐκεῖνοι τοῦ σ' ἐπὶ ἔρχαν θὰ μετανοήσουν πρῶτοι.

Πῶς γιὰ τὸν διπλωμάτη, τὸν Τιτόνι, τὸν ἀβρό,
ψάλετε τὴν Ἰταλία σεῖς τῆς λύρας μας χορδαί...
κι' ὁ Πρωθυπουργὸς ἔπηρε τοῦ Λαζάρου τὸν σταυρό,
κι' ὅλοι τοῦπαν ὁμοφώνως ἔρδῃ : Λάζαρε περδέ.

Ἐβίβα Ἰταλία,
ψαχή μου κεφάλια,
ἐβίβα λά Γκρέτσια,
ἐδῶ κοκορέτσια
γιὰ φάγε καὶ σὺ.

Ἐντίμι Τιτόνι,
σὲ νὰναι πρῶτο μπέλλο
ντὲλ θιν Κρομμυέλο,
ρετσίνα κρασί.

Ἐμπρός σου καί' πίσω
τὴν κόσμος σκιντᾷ...
θὰ πρῶτο καὶ κυττάζω,
παντοῦ λιμπερτά.

Γερά σου, Τιτόνι, προσφιλή, κι' αν λεγεται Θωμάς
μήν απιστής σ' έμεις,
και βάλε σε παρακαλώ τον ένα των δακτύλων
'στους τύπους τόσων ήλων.

Γερά σου, Τιτόνι, προσφιλή,
μά πώς δεν' πήγες, στη Βουλή
για να σου' πουν μποτζόρνο
γλώσσας, που θέλουν τόρνο;

Γιατί δεν' πήγες, αδελφέ, και σ' στα θεωρεία;
πότε σαν σήμερα θα' έρής αυτήν την ευκαιρία;
Γιατί' στο Παρλαμέντο μας δεν' πήγες, κουτομόγια,
να μάθης να μην απιστής σε φουσκωμένα λόγια;
Κι' αν ονομάζονται Θωμάς, των Ιταλών καμάρι,
σύ μόνον έχεις τόνομα κι' έχομ' έμεις τη χάρι.

Άκου, Τιτόνι, τον Σκουζέ, που με Μινίστρον πόζα
λέει σιγά χαρούμενος τους στίχους του Τζακόζα:
λ' αμιτισίτσι ε' λ' ατρίτσι ντέλλε Τζόγιε πιου σάντε
έ νόν λ' ό μ' προβάτο σικόμε ίν κουέστ ίνσταντε,
πώς ή φίλια δηλαδή δίνει χαρά μεγάλη,
και τοῦτο τὸ κατ'άλαβε την ώρα τούτη πάλι,
που Μεγαλόσταυρον κι' αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ἀνωτάτους
τὸν ἔκαμ' ἕνας Βασιλεὺς ἀγαπημένου κράτους.

Όπόσας ἐθαυμάσατε και ποίας τελετές!
κι' αν δεν σ' ες παρετάξαμεν φαλαγγιδὸν ὀπλίτας,
ἀλλὰ σ' ες παρετάξαμεν σχολείων μαθητάς,
ἀλλὰ σ' ες παρετάξαμεν πολλοὺς Ἀγγικαλείτας.

Κι' αν' στην χώραν των θαυμάτων,
που σφριγῶ πολεμική,
παρελάσεις στρατευμάτων
δεν' σ' ε' θαμβώσαν τὸ μάτι,
πλὴν ἐπαίχθη Γαλλικὴ
κωμωδία' στο Παλάτι,
κι' εἶπαν ὅλοι — χά χά χά! —
ἔτσι κάνουν μοναχά
'στά πολιτισμένα κράτη.

Τὶ πομπῶν βοή και σάλος!...
ζήτ' ὁ Βίκτωρ ὁ μεγάλος.

Μήτε φάσματ' ἀναρχίας δεν' φοβήθηκ' ἐδῶ πέρα,
μήτ' ἐκείνην τοῦ Σερπζέρη τὴν ἀναρχικὴν γαστέρα.

Και τώρα θα' κατ'άλαβε' στην γῆν τοῦ Παρθενῶνος
πὼς εἶνε γκράν ἀναρχικός ὁ Βασιλεὺς μας μόνος,
που πέρνει δίχως συνοδοὺς τοὺς δρόμους παγανιά
και κάθε γειτονιά,
και μία μπόμπα θα' τοῦ' πῶ χωρίς ἐπιφυλάξεις
να ρίξῃ' στο Βασιλικὸ, γιατί δεν' κάν' εἰσπράξεις.

Έβίβα, κύριε Θωμά, πὴ να γινούμε τάπαις...
βεβαίως και με τὸν Σκουζέ και με τὸν Κόντε τάπαις,
κι' ὁ κύριος Κορφιάτης
σαν φίνος διπλωμάτης
ἴσως ἐκεῖ που σούλεγε για ξεχασμένας νόταις
να σου ξεμυστήρευτηκε πὼς τοῦ κλεψαν τῆς κόταις.

Πολὺ σπουδαία πράγματα
θα μάθης σαν κι' αὐτά...
κλεφτοκοτάδων τάγματα
μᾶς ἤλθαν ἀρκετά.

Ζήτω, τοῦ Τιτόνι, ζήτω,
κι' ἥλιος ἀμέσως στήτω
κατὰ φάλαγγας ἑλών,
και θα γίνῃ πρὸς καλὸν
ἀποξήρανσις ἑλών
και συγχρόνων κεφαλῶν.

Ζήτω ζήτω τοῦ Τιτόνι, ποῦχει νοῦ και τὰ λοιπά...
ξέρω πὼς ὁ Βασιλεὺς σας ταυτοκίνητ' ἀγαπᾷ,
πλὴν ἀκούσετε τὴν γνώμην τοῦ φιλοξενούντος δούλου
κι' εἴπατέ του να προσέχῃ
και' στοὺς δρόμους να μην τρέχῃ
σαν τὸν γυιὸ τοῦ Σιμπούλου.

Τὸν Μιραμπέλο χαιρετῶ, μάννα' στα Ναυτικά,
ὅλα σχεδὸν μᾶς ἤλθανε τάντιτορπιλλικά,
κι' ὁ Περικλέτος βλέπωντας τάντιτορπιλλοβόλα
μου λέει: σαν βλακέντιος: γιατί μᾶς ἤλθαν ὅλα,
κι' ἡ Δόξα μόνο, Φασουλῆ, δεν' ἔρχεται, δεν' φθάνει;
κι' ἐγὼ τοῦ λέω: ντρέπεται να λθῇ, βρὲ μπεχλιβάνη,
γιατί μὲς' στο Ρωμαϊκό τί διάβολο θα κάνῃ;

Τώρα, Τιτόνι, προσφιλή,
μᾶς φεύγεις... ὦρα σου καλή,
κι' ἐκεῖ που πᾶς, ἀγαπητέ,
να μὴ μᾶς λησμονῆς ποτέ.

Μὴν εἶσαι δύσπιστος Θωμάς,
πίνε να γίνῃς τάπαις,
και σε παρακαλῶ κι' ἔμεις
προστάτευε κι' ἀγάπα,
κι' αν με τὸν Μπούλω κι' ἄλλοτε συναντηθῇς' στο Ράπαλο
ἀνάφερέ του τοὺς Ρωμηοὺς κι' ἐμὲ τὸν Σαρδανάπαλο.

Ω προσφιλεῖς, ὦρα καλή,
σε χαιρετῶ, Τρινάκρια,
κι' ἀπὸ συγκίνησι πολλή
μου φεύγουν τρία δάκρυα.

Όλίγους στίχους κάνω
ὅτὸν Μίμη Κακλαμάνο.

Τὸν ἐπῆρανε τὸν Μίμη να τὸν κάνουν διπλωμάτη,
και θα' μ' πῇ' στο Κονσολάτο, μὰ χωρίς μονόκλ' στο μάτι.
Τέτοιος ἔπρεπε να γίνῃ και καλλίτερος ὁ Μίμη,
ποῦναι και καλέμι φήμης,
κι' ἔχει χάρες ζηλεμένους, κι' ἔχει τορνευτὴ σοφία...
τὴν ἀντίο Λεονώρα' στην δημοσίῳγραφία.
Κι' εἶναι για τὸν τύπο δόξα, κι' εἶναι για τὸν τύπο νίκη,
κι' ἐμεινε τὸ Νέσν' Ἀσσὺ' στὸν γνωστὸ τὸν Πετροβίχη.

Και καμπόσατε ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ Φιλανθρωπικά
ἐκεῖνα Καταστήματα, τὰ τόσον ἐθνικά,
λαμπρὸν Ἡμερολόγιον ἐξέδωσαν κι' ἐφέτος,
ὅπου παντοῦ τὸ συνιστᾷ θερμῶς κι' ὁ Περικλέτος.